

CONSTRUIND PE O TEMELIE PUTERNICĂ

Lăudați-L pe Domnul. Amin. Câți sunteți fericiți în seara aceasta? Este bine să vă văd. În timp ce stăm în picioare, să luăm Bibliile și să mergem la Evrei 11. Voi continua cu câteva lucruri despre care am mai vorbit, dar voi recapitula și voi atinge un lucru fundamental de aici. Domnul m-a condus în direcția aceasta de câteva zile, așa că vom privi cum putem construi pe un fundament puternic. Vom vorbi despre aceasta și voi începe de aici, din Evrei 11. Temelia credinței. Deci, Evrei 11, de la versetul 1:

„Iar credința este substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute. (traducere din engleză).

Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

Prin credință pricepem că lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie

de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință. (Evrei 11.1-6).

Sper să nu vă dezamăgesc că nu am un mesaj minunat, bazat pe lucruri politice și inaugurări, ci sunt știri vechi. Noi știm ce se întâmplă, știm că a fost inaugurarea unui nou președinte și vicepreședinte, și pentru prima dată Statele Unite au o femeie vicepreședinte. Noi știm că am avut trei miercuri la rând interesante. Cu două miercuri în urmă am avut revolta din capitală, iar în ultima miercuri am avut încercarea de destituire a președintelui pentru a doua oară, apoi am avut inaugurarea unui nou președinte și a unei femei vicepreședinte. Deci, am avut trei miercuri mari, dar știți că am vorbit despre aceasta înainte când se părea că alegerile vor merge la Joe Biden și Kamala Harris, v-am dat citatele. Eu am vorbit despre aceasta înainte și mă simt la fel ca atunci când fratele Branham ne-a spus că împlinirea acelei profeții a fost biserica catolică. Biserica catolică a intrat și este deja pe tron în America, dar cred că Dumnezeu are tipuri (simboluri) naturale pentru împlinirea spirituală, că El permite aceasta și a fost nevoie de aproximativ un deceniu până când femeile au ajuns la putere în America, ca simbol al locului în care se află această biserică catolică.

Deci, acum este momentul să fim credincioși profeției pe care am primit-o cu zeci de ani în urmă, sau ar trebui să fim credincioși profeției; este momentul să fim credincioși, și să realizăm că la bord era fratele bisericii catolice

Frații au spus că înșelăciunea a fost chiar biserica catolică. Kamala Harris nu este înșelăciunea. Ești înșelat, dar nimeni nu vrea să fie înșelat. Nici măcar un creștin nominal nu va fi înșelat de aceasta, dar în spatele lui se află sistemul acela. Sistemul funcționează, sistemul catolic care preia controlul asupra lumii, iar ceea ce se întâmplă la exterior, arată ce se întâmplă în spatele ușilor închise. Deci, pentru că noi am știut unde ne aflăm și din cauza a ceea ce ne-a spus fratele Branham, eu nu am un mesaj despre politică, ci am doar un mesaj simplu despre credință, (Amin) pentru că suntem sămânța lui Avraam, copiii credinței, sămânța credinței lui Avraam, iar aceasta ne însoțește oriunde mergem.

Știu că v-am avertizat că va fi buzz, buzz, buzz despre acest lucru și că puteți suna la telefon. Aș spune: „Hei, aceasta este o știre veche, știm ce este.” Amin. Profeția lui Dumnezeu este în desfășurare și Planul lui Dumnezeu este în mișcare înainte, iar eu vreau să știu ce vrea El să fac astăzi, cum vrea să acționez în situația aceasta, cum vrea să trăiesc în mediul acesta lumesc și felul în care acest Hristos vrea să fie cunoscut în formarea Miresei Sale. Acum este momentul să ne ridicăm fiindcă strălucește ca întotdeauna, (Amin) și să mergem la această Scriptură intitulată **„Zidind această clădire pe o bază puternică”**. Domnul mi-a atras atenția să mă întorc înapoi și presupun că este nevoie undeva în adunare, deoarece nu mă va lăsa să cobor de la alte lucruri, și vreau să predic. I-am spus cuiva că vreau să predic vârful, să predic pe temelie, iar pentru aceasta avem nevoie de aceste lucruri.

Dacă ne uităm la Evrei 11.6, aici scrie: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință.”*

Așadar, fără credință este imposibil să-l fim plăcuți Lui. Acesta este lucrul pe care vreau să apăs chiar acum, că *„fără credință este imposibil să-i fim plăcuți Lui.”* Spun aceasta, pentru că vreau să-l pun pe diavolul pe fugă chiar acum. De câte ori ne-am epuizat încercând să-l facem pe plac prin propriile noastre lucrări, prin propriile noastre eforturi și gânduri, prin încercările noastre de a primi favoare înaintea lui Dumnezeu, printr-un program de lucrări personale, printr-un comportament bun sau într-un fel prin care să-l fim plăcuți lui Dumnezeu, (Amin) într-un fel vechi, confesional, gândindu-ne la păreri vechi, că trebuie să fim băiat cuminte și să fac bine ca să-l plac Domnului? Dar Scriptura spune clar că singura cale de a-l face plăcere, este prin credință, iar pentru mine, credința este ceea ce-l place Lui. Amin. Fratele Brendon chiar ne-a spus că credința este exprimată de fapte, dar nu faptul că faci fapte de credință dovedește credința.

Fratele Branham spune că Dumnezeu ne vede credința, dar omul vede faptele noastre. Omul ne vede credința prin faptele noastre, dar Dumnezeu vede credința din spatele cuvintelor. Lui nu îi plac lucrările, deși avem dorința de a face tot ce vrea El, de-a asculta poruncile Sale și de a umbla în Cuvântul Lui. Amin. Lui

Dumnezeu Îi place credința. Deci, aceasta este baza pe care vrem să ne concentrăm, credința.

Dacă mergem la Efeseni 2... Țineți Bibliile la îndemână pentru că vreau să merg la o mulțime de Scripturi, așa că poate vom merge mai încet și vom face acest lucru ca un studiu biblic. Efeseni 2.8 este un verset foarte, foarte, foarte familiar:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (v. 8-9).

Acum ne vom concentra asupra versetului opt.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Deci, fără credință este imposibil să-I fim plăcuți Lui. Eu sunt mântuit prin har, prin credință, nu prin faptele mele, ci este darul lui Dumnezeu. Așadar este darul lui Dumnezeu să cred în Dumnezeu și singura modalitate de a-l mulțumi este să cred în El. Eu cred în Dumnezeu, dar am un dar de credință care nu vine de la mine, ci a venit de la Dumnezeu, așa că am deja înăuntru mecanismul ca să-L mulțumesc. Nu prin lucrările exterioare, presupunerile minții mele sau eforturile brațului meu, (Amin) ci este Ceva ce mi-a pus înăuntru, un Dar care a venit de la El, iar acel Dar exprimat este singurul mod prin care pot să-l mulțumesc.

Astfel, așa cum am spus, vreau să stabilesc o bază. Ar putea fi pentru tineri, pentru bătrâni sau pentru un nou venit, dar vreau să stabilesc acest lucru, această temelie irevocabilă, pentru că Dumnezeu nu-și bazează mântuirea pe promptitudinea omenirii, pe capacitatea ta de a face ceva corect, pe gândirea ta sau pe speranța că Dumnezeu Se va extinde El Însuși. Amin.

Fratele Branham vorbește despre aceasta tot timpul. Dumnezeu nu are speranța că dacă vine jos, poate salvați lumea și faceți un sacrificiu. Ar putea exista cineva care ar face-o, care va crede, (Amin) dar El știa deja mai dinainte cine va crede. Amin. Acest plan a fost terminat în mintea Lui, adică a fost deja acolo, așa că Dumnezeu nu l-a bazat pe promptitudinea ta, pentru că noi ne descurajăm și cădem de multe ori, începem să ne gândim la filiație și ne bazăm pe omul firesc. Dar când ne bazăm pe omul firesc, noi știm deja cine este cel mai mare dușman al nostru: este tipul la care te uieți în oglindă în fiecare dimineață. Acesta este dușmanul tău, cel care se naște în fărădelege și vine în lume în mod greșit. Se naște în păcat și vine în lume spunând minciuni. Acesta trebuie să-și schimbe atomii, trebuie proslăvit. Dar noi ne bazăm prea mult credința pe ceea ce face tipul acela, înțelegeți ce spun? Apoi începem să ne clătinăm, începem să oscilăm și să ne punem sub semnul întrebării filiațiunea, dacă suntem sau nu salvați, dacă am avut sau nu am avut o experiență cu Dumnezeu. Astfel, vom pune credința jos, vom merge înapoi și vom trage credința afară, acționând ca și cum Dumnezeu ar depinde de noi pentru mântuirea noastră. Dar Dumnezeu nu a bazat-o pe noi, ci pe El Însuși, și o primim prin har, prin credință; nu prin voi înșivă, ci este darul lui Dumnezeu, iar această credință este singura modalitate de a-i fi plăcuți Lui.

Astfel, avem nevoie de ea, deci trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce contează. Și cel mai mult contează ce a pus Dumnezeu în mine și care Îl crede indiferent ce se întâmplă, indiferent dacă îmi place azi sau nu, indiferent dacă am făcut bine sau rău, eu însumi Îl cred pe Dumnezeu; indiferent dacă lucrurile merg bine sau rău, indiferent ce se întâmplă, eu Îl cred pe Dumnezeu. În mine există Ceva care crede acest Cuvânt, care crede acest Adevăr, Ceva care nu se poate îndepărta și nu poate nega Adevărul Cuvântului. Ce este Aceasta și de unde a venit? Noi trebuie să ne întoarcem pe o bază puternică și solidă.

Fratele Branham spune în predica **Înfierea**, partea a treia: „*Te-ai mântuit prin credință; aceasta este credința ta în Dumnezeu. Sângele te ține curat de păcat pentru că este un sacrificiu. Sângele nu te salvează, Sângele te menține curat. Tu ești mântuit prin credință în Aceasta, prin știința mai dinainte a lui Dumnezeu. Ești salvat prin chemarea Lui, iar Sângele face ispășirea și te păstrează curat tot timpul, pentru că Dumnezeu a hotărât mântuirea ta. Pe baza vocii Sale, a hotărât și a adus-o înainte; Dumnezeu te-a ales încă înainte de întemeierea lumii și ți-a scris*

deja numele în Carte.”

El este Mielul ucis mai înainte de facerea lumii ca să plătească prețul răscumpărării și a făcut ispășirea pentru a te păstra curat. Amin.

Pentru că Dumnezeu știa că mântuirea ta a fost determinată de hotărârea Lui, știa dinainte că în această carne aveți nevoie de Ceva care să vă țină curați, așa că, prin cunoștința Sa mai dinainte, a dat o Jertfă pentru ispășire. Amin. El a oferit o cale prin care puteați fi salvați prin credință, dar urma să se asigure că credința avea să fie blocată din fașă, și că El putea s-o deblocheze prin Lumina orei, (Amin) așa că a hotărât cum să funcționeze totul.

Noi venim în această viață pe o cale greșită, printr-o afecțiune căzută, și avem nevoie de Sângele Jertfei ca să ne mențină curați în timp ce mergem pe acest pământ.

Altfel spus, fratele Branham spunea că este ca și cum Dumnezeu știa că vrei, că vei ajunge la realizarea mântuirii, că vei veni și vei fi trezit cu privire la cine ești. Dar după acea trezire, vor mai fi poticniri, eșecuri, căderi și derapaje care vor necesita Sânge pentru a vă menține curați în călătorie. Deci, atunci când ajungem într-un loc unde avem nevoie de acel Sânge curățitor pentru a ne menține curați, de ce ne întoarcem, când Dumnezeu ne-a oferit deja acest lucru pentru că știa mai dinainte, că vom avea nevoie de acest Sânge pentru a ne menține curați? Dacă El știa că la un moment dat vom ajunge într-un loc unde vom avea nevoie de acel Sânge pentru a ne menține curați, de ce ne întoarcem și ne îndoim dacă suntem sau nu un copil al lui Dumnezeu?

Statura unui om desăvârșit este zidită pe temelia credinței, temelia este credința. Mă întreb uneori dacă am încercat să urcăm în statura unui om desăvârșit înainte să ne stabilim fundamentul și să ne asigurăm că știm cine suntem? Nu încercați să urcați! Nu încercați să faceți nimic până când nu realizați că suntem ceea ce suntem, prin harul lui Dumnezeu. Apoi, zidiți de acolo.

Să mergem în 2 Petru capitolul 1. De aici și-a luat fratele Branham Scriptura pe care o folosește pentru tema „Statura unui om desăvârșit.” Să citim versetul 4:

„...prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința.”

Așadar, atunci când vine vorba de natura divină, începem cu credința, și mesajul despre statura unui om desăvârșit începe cu credința. Fratele Branham spune: *„Trebuie să te naști din nou, dar tu nu poți să te naști din nou fără credință. Așa este. Priveți desenul acesta cu piramida. Credința este temelie, „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută cu sârguință.”*

Trebuie să se vadă când ești sceptic. Biblia spune că atunci când ești sceptic cu privire la Cuvântul care are dreptate, ceea ce este necredința păcatului, poți foarte bine să rămâi în urmă până când crezi. Există numai două lucruri care controlează ființa umană: îndoiala și credința, ori una, ori alta. Ești posedat de cel care-ți domină viața; depinde doar de câtă credință ai, de cât de sus te poți ridica. Dar mai întâi este credința.

Lăsați-mă să rămân pe acest fundament pentru că *„credința este substanța, credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”* Sunt ale tale, le ai deja când ai credință, pentru că așa cum am spus, *credința este substanța, încrederea în lucrurile nădăjduite.* Evrei 11 este o dovadă sfântă. Deci ce fel de dovadă este credința? O dovadă sfântă. Ce fel de dovezi ai că ești un copil al lui Dumnezeu? Ai o dovadă sfântă. De ce? Pentru că cred că știi că, deși sună banal, există o diferență între credința intelectuală și credința adevărată. Credința adevărată, autentică, a inimii, nu este

o credință intelectuală. Nu este învățată, nu este instruită, nu este educată, (Amin), ci este Ceva ce vine din adânc, din interior, nu din minte. Înăuntru, adânc, este Ceva care îmi spune prin harul lui Dumnezeu, cine sunt, (Amin) și știu că vin de la Dumnezeu și mă duc la Dumnezeu. Amin. Nu sunt ceea ce ar trebui să fiu, nu sunt ce vreau să fiu, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai sunt ceea ce am fost.

Haideți să mergem la Romani 4. Vreau să aduc aceste Scripturi și să le așez. L-am citit acum câteva săptămâni, dar vreau să-l citesc din nou. Romani 4.1:

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.” (v. 1-4).

Aceste lucruri ne sunt foarte familiare pentru că am învățat de multe ori despre ele. Nu vreau să trec pe lângă ele pentru că vor deveni foarte importante mai târziu.

Atunci când a apărut Isus pe scenă și Și-a început slujba, acum o mie de ani, (Amin) El a venit să caute și să salveze ce era pierdut, așa că El caută ceva ce Îi aparține, dar a fost pierdut. Amin. El nu încearcă să ia ceva ce nu este al Lui și să-L facă a Lui, ci Îi caută pe ai Săi. Și în timp ce-Și caută propriul fiu, (Amin) este o cale prin care să-Și poată atrage Cuvântul manifestat pentru acest ceas. El Își va atrage

oile, (Amin, Amin) prin manifestarea Cuvântului.

Dar atunci nu au fost cei care arătau că ei ar trebui să fie, nu erau fariseii, saducheii și liderii religioși din ziua aceea. Au fost unii care au crezut, dar majoritatea nu au crezut. Amin. Au crezut prostituatele, vameșii, pescarii și toți cei care nu aveau abilitatea de a trăi felul de viață pe care-l avea un fariseu.

Astfel, Isus urma să vină pe scenă și pe măsură ce venea pe scenă, avea să schimbe total gândirea normală, iar noi vom vedea aceasta pe măsură ce mergem mai departe. El o va face, va schimba total gândirea normală și ne va duce înapoi la credința fundamentală a lui Avraam, pentru că acolo era o națiune de oameni care se considerau copiii lui Avraam, sămânța lui Avraam, (Amin) țineau făgăduința lui Avraam și erau moștenitorii făgăduinței lui Avraam. Totuși, aflăm că de fapt, din toate milioanele de acolo au fost foarte puțini care erau sămânța lui Avraam. Au crezut că, genetic, ei sunt o moștenire naturală, dar nu erau sămânța credinței lui Avraam.

Astfel, se întoarce la neprihănirea lui Avraam, pentru a arăta că aceasta a fost înaintea Legii. Alegerea lui Avraam și neprihănirea lui, a avut loc înaintea Legii, înaintea tăierii împrejur, și se va întoarce la aceste Scripturi să ne arate că ceea ce îl făcea neprihănit pe Avraam, era că el credea că Dumnezeu era neprihănirea lui. Dar acum, ei ajunseseră un întreg sistem, o organizație, un set de reguli de conduită, porunci pe care trebuiau să le țină ca să fie neprihăniți, astfel încât prostituata nu ar fi putut s-o atingă niciodată, femeia prinsă în preacurvie n-ar fi putut ajunge la ea, Zacheu nu ar fi putut s-o atingă.

Dar când a venit Isus, a adus-o înapoi la cei ce cred în Dumnezeu, care sunt ai lui Dumnezeu. „*Oile Mele aud Glasul Meu*”, aducându-i exact unde era Avraam. El a ocolit toate lucrurile, tradițiile făcute de om, biserica, religia și i-a adus înapoi la același lucru pe care l-a avut Avraam. Astfel, acum putea s-o aibă și prostituata și femeia prinsă în preacurvie; putea s-o aibă și Zacheu, pescarul și vameșul, puteți s-o aveți și voi și o poate avea oricine, în orice condiție păcătoasă s-ar afla. Amin. Credința este darul lui Dumnezeu, capacitatea de a recunoaște ziua în care trăiești,

o, Doamne, și poți spune că nu este nimic altceva decât Adevărul.

Pavel făcea parte din sistemul acela, era un fariseu între farisei, și în ce privește Legea, era fără prihană, (Amin) dar când a venit Isus Hristos la el, a avut ceva de reproșat. În sistem era fără reproș, dar el îl persecuta pe Isus Hristos, persecutând Cuvântul manifestat, iar Isus a avut ce să-i reproșeze. Și acum, Pavel face același lucru. El duce Evanghelia înapoi la originalul Ei, înapoi la fundament, la Avraam.

Versetul 2: *„Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.*

Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Ce a făcut el? L-a crezut pe Dumnezeu. El L-a crezut pe Dumnezeu printr-un dar al Credinței, pentru că era o genă predestinată a lui Dumnezeu și avea capacitatea de a crede în el. Avraam a avut capacitatea să audă Glasul lui Dumnezeu în ziua lui, (Amin) să-L primească și să-L creadă și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.

„Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

„Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt

acoperite!

Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!” Amin. (Romani 4.2-8).

Păcatele noastre sunt iertate, suntem socotiți neprihăniți prin credință și Dumnezeu nu va ține în seamă păcatul aceluia om. Dar uneori, ne-o imputăm nouă înșine printr-o gândire greșită, și prin înțelegerea greșită a Scripturilor.

„Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”

Vreau să vă împărtășesc ceva ce tocmai mi-a venit pe inimă. Ca băiat, am crescut în biserica pentecostală. Îmi amintesc că mi-am predat inima Domnului, am venit la altar și am plâns, dorind să-L slujesc pe Dumnezeu și să fiu salvat. Apoi îmi amintesc că am ieșit și am făcut ceva greșit și a trebuit să repet din nou acea experiență. Apoi am ieșit și am eșuat din nou și a trebuit să vin la altar și să repet din nou experiența aceea. Problema este că a fost o predare greșită. Nu spun că pocăința a fost greșită, ci m-am temut literalmente de aceasta. Este timpul în care am eșuat cu Dumnezeu și mi-am încălcat cuvântul „până la moarte”, iar oamenii aceia m-au învățat că dacă nu aș avea ocazia să mă pocăiesc din nou, aș muri și aș fi pierdut pentru totdeauna.

Aleargă la scene de accident, încercând să faci pe cineva să se roage numai pentru ultimul moment: „Repetă după mine!”, sau aleargă la patul unui părinte, numai ca să audă cuvântul pocăință. Faceți lucrul acesta corect! Ei cred că poți avea ceva și apoi poți să-L pierzi, iar ca să fii mântuit și să mergi la cer, trebuie să-L câștigi din nou înainte de moarte. Când vine vorba de pocăință, de împăcare și de a face lucrurile corect, este adevărat, dar când vine vorba de mântuirea ta, nu este adevărat, pentru că dacă ești un copil al lui Dumnezeu, un ales al lui Dumnezeu, ai fost rânduit înainte de întemeierea lumii, și nu poți fi pierdut, așa cum nu poate fi pierdut Dumnezeu. Mesajul orei ne-a adus învățătura corectă pentru a șterge predarea confesională, dar din păcate, unii dintre noi am avut aceasta înrădăcinată în mintea noastră, înainte de a veni la Mesaj și este nevoie de

câtva timp ca să speli toate acestea. S-ar putea s-o avem de la părinții noștri sau de la predicatori, poate am primit-o unii de la alții sau poate este propriul nostru raționament uman, dar trebuie să ne întoarcem la fundamentul că, dacă am fost vreodată un fiu al lui Dumnezeu, sunt un fiu al lui Dumnezeu și voi fi întotdeauna un fiu al lui Dumnezeu. În ciuda eșecurilor și a neajunsurilor mele, a lucrurilor pe care le urăsc la persoana mea, a greșelilor mele, dacă am fost vreodată parte din Dumnezeu, sunt mereu parte din Dumnezeu și Dumnezeu nu Se poate pierde pe El Însuși.

Prin capacitatea mea aș putea avea un eșec total în a crede că pot fi parte din Dumnezeu, dar există ceva mai mult decât creierul meu, am ceva mai mult decât voința mea, înăuntrul meu este ceva mai mult decât puterea mea, este o dorință după Dumnezeu, care mă readuce la El și îmi dă abilitatea de a-l accepta Cuvântul așa cum Îl aduce în această zi. Este mai mult decât mintea mea, mai mult decât creșterea mea, este mai mult chiar decât voia mea prin care am dat greș să fiu un fiu al lui Dumnezeu, dar credința din mine nu a eșuat. Amin. Voința și dorința mea, râvna mea de a fi un fiu al lui Dumnezeu, un bun creștin, de a fi un credincios în Mesaj, pe care le am, au eșuat, fiecare dintre ele au eșuat, dar este un lucru care nu a eșuat, gena aceea micuță din interior; ea nu a eșuat niciodată.

Noi trebuie să revenim la fundament și să renunțăm să acceptăm fiecare vânt, fiecare întâmplare mică, (Amin) totul, pentru că altfel nu ajungem niciodată în locul în care trebuie să fim, pentru că ne prostim constant. „Eu sunt acesta, eu sunt aceasta”, dar eu spun să soluționăm problema aceasta. Spune: „Doamne, eu sunt al Tău”, și crede că Dumnezeu vine, ți Se dezvăluie și îți descoperă cine ești. Lasă credința aceasta acolo și nu o dezgropa din nou. Nu te întoarce la fundament, ci du-te mai departe cu Dumnezeu.

Printre noi sunt unii care am atârnat prea mult în jur pe calea fundamentului, care am avut o experiență cu Dumnezeu, am avut o schimbare în inima noastră, am avut în viața noastră un eveniment supranatural care ne-a mutat dintr-o direcție în alta, (Amin) și ne-a schimbat inima și afecțiunea. Dar din cauza învățăturilor greșite, ceva ne-a făcut să punem la îndoială aceasta și nu am reușit să încetăm s-o punem la îndoială. Din cauză că am devenit atât de fixați pe aceasta, nu suntem

În stare să facem lucrări mai mari, sau ce ne-a pus Dumnezeu să facem pe acest pământ. El nu ne-a pus aici ca să rămâne la fundament, ci ar trebui să creștem în toate lucrurile spre Cap și să devenim imaginea lui Isus Hristos.

Să continuăm să citim. Versetul 9-11:

„Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta...”

Ceea ce face Pavel aici, este că le spune evreilor că nu este vorba numai de tăierea împrejur, și că nu este numai pentru evreii care au venit la legea tăierii împrejur natural, pentru că părintele Avraam a primit acest lucru chiar înainte de a fi tăiat împrejur. Deci se aplică tuturor și Avraam poate fi tatăl tuturor.

Să mergem la versetul 12: *„...și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.*

În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.

Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică și făgăduința este nimicită,

pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.

Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”

Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu,

deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească.

De aceea, credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire”,

ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru,

care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” (v.12-25).

Vedeți, nu a fost numai pentru Avraam, căruia i s-a socotit ca neprihănire pentru că a crezut, ci este și pentru mine și pentru tine, (Amin) care poți crede calea lui Avraam. Avraam a crezut împotriva oricărei nădejdi, a crezut ceea ce părea imposibil, a crezut Cuvântul lui Dumnezeu; când i-a fost imposibil să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu, el l-a crezut; când trupul lui nu putea face ce spusese Dumnezeu, el a continuat să creadă; când trupul Sarei nu putea face nimic, el a continuat să creadă Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a privit la el însuși, la puterea lui, ci numai la Dumnezeu.

Oh, prieteni, să aducem aceasta acasă! Avraam nu avea altă opțiune decât să-l creadă pe Dumnezeu, pentru că el nu avea nicio posibilitate să împlinească făgăduința.

Oh, aș vrea să putem deveni slabi, neputincioși și incapabili, (Amin) încât să renunțăm la încercarea de a crede că putem face ceva, fiindcă dacă facem aceasta, (Amin) vom fi bine și vom ajunge unde era Avraam. Când a venit făgăduința, Avraam și Sara și-au folosit puțin intelectul și raționamentul și au încercat să-l ajute pe Dumnezeu, dar tot ce au reușit să facă, a fost să-l producă pe Ismael. Dar când au renunțat la aceasta, și-au dat seama că nu pot face nimic, când au înțeles că nu au nicio oportunitate să-o facă, când au înțeles că trupul lui nu poate face aceasta și nici trupul Sarei, când au văzut că nu este nicio soluție, nici o roabă sau altceva, a crezut împotriva oricărei nădejdi.

Eu cred că Dumnezeu Își desăvârșește Mireasa și cred că Dumnezeu mă desăvârșește și pe mine, fără ajutorul meu. Amin. Cred că Dumnezeu mă va folosi să facă lucrări mai mari fără ajutorul meu. Amin. El o va face pentru că a promis că o va face pentru că este voia Sa și pentru că este în stare s-o facă. Tot ce-I trebuie, este cineva care poate crede și nădăjdui împotriva oricărei nădejdi, cineva care crede că poate ajunge la natura lui Isus Hristos Însuși, că acest trup poate ajunge să-L reflecte chiar pe Hristos, în această formă. Cum o voi face? Nu prin felul meu vechi de gândire, sau vechile mele obiceiuri, vechile mele încercări, pentru că am eșuat în toate. Mă predau Lui pe deplin și Îl las pe Isus Hristos să-Și trăiască Viața prin mine. Deci nu voi fi eu, ci voi fi deja El.

Eu am dovedit că nu pot face aceasta și Avraam a dovedit că nu a putut s-o facă. De fapt, în viața lui Avraam a existat un timp în care el a putut aduce la suprafață promisiunea, dar Sara nu a putut. Acesta a fost un moment înșelător, pentru că Avraam a crezut că el poate face ceva cu privire la aceasta, iar soția lui a venit cu un plan prin care voia să facă voia lui Dumnezeu să funcționeze prin propriul lor raționament. Astfel, i-a dat-o lui Avraam pe Agar, pentru că el era capabil s-o facă, iar ea (Sara) nu, și se părea că va funcționa, dar nu acela era planul lui Dumnezeu, (Amin) și a fost un eșec. Lăudat să fie Dumnezeu, pentru că atunci seva vieții din el, se uscase și nu mai era nicio speranță. Când nu mai putea face nimic nici printr-o servitoare, a putut să creadă încă făgăduința.

Dacă ai încercat și ai eșuat, ai încercat și ai eșuat, și ai ajuns într-un punct în care poți spune: „Nu pot”, poți exprima credința lui Avraam. Atunci este momentul să credem împotriva oricărei nădejdi, (Amin) să avem nădejde împotriva oricărei nădejdi.

Acum vreau să citesc ultimul verset din Romani 4 pentru că nu vreau ca mintea noastră să meargă într-un loc greșit. Este vorba de versetul 24: „...ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru.” Deci cheia este să-L crezi întotdeauna pe Dumnezeu. Aceasta este cheia: să-L credem întotdeauna pe Dumnezeu!

În continuare, aş vrea să mai mergem la câteva Scripturi, ca să nu pierdem din vedere cum lucrează Dumnezeu. Matei 10.40:

„Cine vă primeşte pe voi Mă primeşte pe Mine şi cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” Deci, încă există şi astăzi o cale de a-L crede pe Dumnezeu.

Acum voi citi din Luca 10.16: *„Cine vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă şi cine vă nesocoteşte pe voi pe Mine Mă nesocoteşte, iar cine Mă nesocoteşte pe Mine nesocoteşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.”* Aşadar, trebuie să credem în Dumnezeu, dar El spune că *„cine îi ascultă pe ucenicii Mei, Mă ascultă pe mine, iar dacă Mă ascultă pe Mine, Îl ascultă pe Cel ce m-a trimis”*; dacă vă dispreţuiesc pe voi, Mă dispreţuiesc pe Mine, şi Îl dispreţuiesc pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Astfel, vedeţi că astăzi există încă un Glas al lui Dumnezeu pe pământ, încă există un Cuvânt care iese şi vine de la Dumnezeu, declarând o făgăduinţă a lui Dumnezeu, (Amin) şi trebuie să crezi în Cel ce L-a înviat pe Isus din morţi. Dar crezând în El, trebuie să crezi pe cel trimis de El ca să facă lucrările lui Dumnezeu, pe cineva care a fost păcătos şi dacă ai crezut pe cel trimis de El, pe ucenicii Lui, L-ai crezut pe Cel ce l-a trimis, L-ai auzit pe El şi atunci ai credinţa lui Avraam. Dar dacă dispreţuiţi pe cel trimis de El, atunci nu aveţi credinţa lui Avraam.

Astăzi există încă testarea pentru copiii lui Avraam. Să mergem la Ioan 8.45:

„Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeţi.

Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeţi?

Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultaţi, pentru că nu sunteţi din Dumnezeu.” (v. 45-47).

Singura cale de-a auzi Cuvântul lui Dumnezeu, este să fii din Dumnezeu. Să ne întoarcem la Ioan 6.35:

„Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.

Dar v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.

Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară,

căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.

Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ultima zi.

Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ultima zi.” (v. 35-40).

Limbajul acesta este puțin interesant, pentru că dacă citiți Biblia pur și simplu, o ratați, dar pentru a fi salvat și crescut, la sfârșitul timpului trebuie să vedeți Soarele. Ei bine, lucrul acesta va distruge gândirea denominațională, pentru că trebuie să vezi Soarele, și acum două mii de ani, Soarele era doar într-o formă umană, în trupul lui Isus Hristos. Eu nu am văzut acel lucru decât dacă mă uit la interpretarea unui artist sau orice. Dar tu poți să-L vezi pe Fiul astăzi pentru că El este încă manifestat. Amin.

El este manifestat pe pământ și poți să vezi Soarele, dar trebuie să vezi la ce se referă Soarele, fiindcă El nu va pierde nimic din ce i-a dat Tatăl. Acesta este angajamentul Său, este porunca Tatălui, nu dorința ta, este Ceva la care trebuie să

venim și să venim. Lăsați-L să vină acasă, lăsați-l să pătrundă adânc în inima voastră. Nu tu ești cel care-L vrea pe Dumnezeu, ci El este Cel care te vrea pe tine. Amin. Dorința ta este o reflecție a dorinței pe care a avut-o El pentru tine, așa că trebuie să înțelegem că El a venit în căutarea oilor pierdute. Nu oile pierdute Îl găsesc pe Păstor, ci El a lăsat nouăzeci și nouă ca s-o găsească pe cea pierdută. El a venit, te-a căutat și te-a găsit. Tu ai fost al Lui înainte să te pierzi, iar acum ești găsit. Amin. Nu Adam a fost cel care a strigat după Dumnezeu, ci Dumnezeu este Cel care a strigat, pentru că prin Adam a pregătit scena pentru ceea ce vor face fiii lui, pentru restul Bibliei.

Așadar, noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu va pierde oile Sale, iar dacă în mine este Ceva care îmi spune că sunt una din oile Lui, nu voi fi pierdut. Niciun om nu-l va smulge pe fiul Său din mâna Tatălui, nu-l va smulge din mâna Fiului. Nici o oaie nu se va pierde. Deci, trebuie să înțelegem aceasta și să știm cum să-L vedem pe Fiul în zilele noastre și cum auzim Glasul lui Dumnezeu. În zilele noastre auzi Cuvântul manifestat. Amin, Amin. Cum Îl vedem pe Fiul Îl vedem pe Fiul omului, manifestat aici. Astăzi funcționează încă.

Hai să mergem la capitolul 2, fiindcă vreau să intru unde am vrut să ajung, ca să consolidez tare această temelie. Simt că aș putea predica în fiecare zi aceasta, pentru că trebuie să avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. Acțiunile noastre, conduita noastră și vorbirea noastră, ne trădează uneori, trădează necredința din mintea noastră, pentru că vorbim într-un fel care Îl scoate pe Dumnezeu din ecuație, și ne pune mântuirea pe umerii noștri. Noi trebuie să scăpăm de aceasta și să revenim la limba biblică.

Dacă astăzi ai eșuat lamentabil, înseamnă că ești un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu care a eșuat. Aș putea să repet că pentru tine ești un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu care astăzi ai eșuat mizerabil. Iată că este încă un loc în care nu-ți pierzi filiațiunea, nu-ți pierzi locul în Dumnezeu, locul care a fost stabilit înainte să fi existat o moleculă, înainte să fi existat o stea, înainte ca Dumnezeu să fie Dumnezeu, înainte ca El să fi fost Cel ce primește închinarea, înainte să fi existat ceva pe tărâmul vizibil, când El era un Dumnezeu nevăzut care locuia singur cu gândurile Sale. Tu ai fost acolo și ai făcut parte din El, iar acest Mesaj a venit să ne întoarcă

la această realizare, astfel încât să nu fim clătinați de ceea ce se întâmplă în jurul nostru, ci să avem încredere în Dumnezeu.

Cum vom merge în această viață, cum vom depăși lucrurile? Se întunecă și pe măsură ce trece timpul va fi tot mai greu. Noi am înțeles că nu este mai ușor, ci este din ce în ce mai greu, și că avem nevoie de Ceva solid sub picioarele noastre, avem nevoie să știm că suntem un copil al lui Dumnezeu și că Dumnezeu ne dă o asigurare. Dumnezeu m-a chemat în această zi, iar dacă m-a chemat în această zi, înseamnă că este ceva ce vrea să facă și va face. Tot ce trebuie să fac eu, este să stau liniștit și să-L las pe Dumnezeu să fie Dumnezeu; trebuie să renunț la îndoială și la întrebări, trebuie să spun doar că Dumnezeu este Dumnezeu, că eu sunt al Lui, că fac parte din programul Lui și că El va face ceea ce va face.

Noi vom vedea Supranaturalul. „De unde știi, pentru că eu nu am capacitatea să mut muntele acesta?” Voi crede în El și o voi face, pentru că acesta este planul Lui, programul Lui, este chemarea Lui, acesta este felul Lui, aceasta este marea dramă pe care a văzut-o în mintea Lui înainte de a exista orice a făcut vreodată, și voi avea încredere în El.

Noi nu vom putea ajunge niciodată la credința să mutăm un munte, dacă nu suntem siguri cine suntem și ne îndoim de relația noastră cu Dumnezeu bazându-ne pe comportamentul nostru, și trebuie să ne întoarcem la siguranța care ne ajută să depășim toate lucrurile acestea.

Marcu 2.1-12: „După câteva zile, Isus S-a întors în Capernaum. S-a auzit că este în casă

și s-au adunat îndată așa de mulți că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii. El le vestea Cuvântul.

Au venit la El niște oameni care l-au adus un slăbănog, purtat de patru inși.

Fiindcă nu puteau să ajungă până la El din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și,

după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul.

Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!”

Există un motiv pentru care citim acest lucru, așa că fiți atenți. Noi citim puține întâmplări de felul acesta, dar El îi spune omului: *„Fiule, păcatele îți sunt iertate!”*

Indiferent ce a făcut omul, ce fapte bune, unde a mers, ce podoabe a purtat, ce roade a adus, care era rodul lui, El știa că aceasta era puterea lui Dumnezeu și că Dumnezeu era în Omul acela. Omul paralizat și prietenii lui știau că trebuie să-l aducă la Omul acela, pentru că Dumnezeu era acolo. Amin. Când au ajuns acolo, au știut că va fi vindecat de boala lui. Astfel, prietenii lui au desfăcut paiele și acoperișul casei, ca să-l lase jos, deoarece știau deja că vor avea rezultate, știau deja Cine era acolo, iar când Isus le-a văzut credința, S-a uitat la omul bolnav și i-a spus: *„Fiule, păcatele îți sunt iertate!”*, bazându-se pe faptul că el putea crede.

Să citim mai departe:

„Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor:

„Cum vorbește Omul acesta astfel? Hulește! Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?”

Îndată, Isus a cunoscut, prin Duhul Său, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?”

Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: „Păcatele îți sunt iertate” ori a zice: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă”?

Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele:

„Ție îți poruncesc”, a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă”.”

Și îndată, slăbănogul s-a sculat, și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: „Niciodată n-am văzut așa ceva!”

Ascultați! Ei au rămas uimiți când omul acela și-a ridicat patul și a început să umble. Ei au fost uimiți de aceasta, dar eu vă spun ce a fost mai uimitor. Isus S-a uitat la un om care nu a făcut nimic, nu a sacrificat nimic la altar, nu a adus niciun gaj, nu a făcut niciun jurământ, ci a acționat după credința care era în inima lui și a intrat în prezența lui Isus. Isus a știut ce era în el și ce l-a motivat să meargă acolo, și înainte să facă ceva, înainte să aibă o conduită sau să promită ceva, S-a uitat la el și i-a zis: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!” Amin.

Noi oamenii suntem atât de nestatornici, atât de prinși de natura noastră umană, încât căutăm cele mai mari lucruri, dar omul acesta nu a trebuit să meargă la Templu, nu a trebuit să dea o broască țestoasă, porumbei și nici să omoare o capră sau o oaie, ci tot ce a trebuit să facă a fost să recunoască Cuvântul viu pentru ziua sa. El a acționat prin credință, iar când Isus i-a văzut credința, a declarat imediat că păcatele lui sunt iertate. Și dacă aceasta a funcționat atunci, funcționează și astăzi, pentru că este același Dumnezeu care lucrează după aceeași Lege, este același lucru pe care l-a avut Avraam. Astăzi nu este ceva diferit în discuție, ci este aceeași mântuire, este aceeași dovadă a neprihăririi, este același Dumnezeu, cu același plan pe care l-a avut întotdeauna. El caută pe cineva care să recunoască Fiul, care îl poate vedea, care poate să-l audă Glasul și care spune: „Știu și cred că este Adevărul.” El poate arăta și spune că păcatele îți sunt iertate, nu pentru că nu ți-ai încrucișat mâinile, nu pentru că te-ai comportat frumos, fiindcă poți face toate

lucrurile care sunt în ordine, dar ceea ce caută El, este credința, El se uită la cineva care va crede Cine este, unde este și ce face.

Ascultați! Camera era plină de oameni, dar El nu s-a uitat la nimeni altcineva și nu a spus: „Păcatele îți sunt iertate.”

Oh, dacă am avea revelația potrivită, aș fi urcat pe perete și aș fi spus: „Lăsați-mă să vă spun! Cred că dacă a funcționat pentru el, va funcționa și pentru mine.”

Acesta este felul de credincios care vreau să fiu, prieteni. Eu vreau să-L văd pe Dumnezeu lucrând, și pentru aceasta, vom merge la Luca 7.44. Voi trece repede prin povestire, doar ca să vedeți cât de clar este arătat acest lucru în Scripturi. Acestea sunt lucruri de bază. Sunt lucruri simple, dar atât de fundamentale, de importante pentru viața de zi cu zi, încât, dacă ne îndepărtăm de acest fundament, vom termina descurajați, cu inima frântă și deprimată, nesigură, nu-L vom crede pe Dumnezeu pe Cuvânt și nu vom pretinde făgăduința! Stați pe ea și nu vorbiți cu muntele, pentru că dacă o faceți, veți fi frământați, prinși și nesiguri.

Noi trebuie să revenim la acest fundament: indiferent ce se întâmplă, eu sunt un fiu al lui Dumnezeu, sunt sămânța lui Dumnezeu, sunt sămânța credinței lui Avraam. Dumnezeu m-a găsit și nu mă va pierde niciodată. Sunt în mâna Lui, și indiferent ce se întâmplă, nu mă poate smulge nimic de acolo. Eu am încredere în El și în ce a scris în Cartea Vieții Mielului. Amin. El mi-a descoperit cine sunt și numele meu din Cartea aceea, și nu se va schimba nimic care să vă rețină să deveniți stăpânul circumstanțelor, încât să nu mai știți cine sunteți.

Luca 7.44. Aceasta se întâmplă în casa lui Simon fariseul. Femeia aceea a venit, a spălat picioarele lui Isus, le-a uns cu mir, le-a spălat cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Când ajungem la sfârșitul povestirii, *„Isus S-a întors spre femeie și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai datapă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.*

Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.

De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.”

Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!”

Cei ce ședeau cu El la masă au început să zică între ei: „Cine este Acesta de iartă chiar și păcatele?”

Dar Isus a zis femeii: Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”; du-te în pace.” (v.45-50).

Nu a fost mirul, părul sau lacrimile, ci duhul ei a fost mișcat de inspirație să facă aceasta, ea avea credință și știa în Cine crede. Amin. Ea credea că Acesta era Dumnezeu și Dumnezeu a lucrat chiar acolo. Aceasta se întâmplă și în zilele noastre. Ea a dat tot ce avea și s-a aruncat la picioarele Lui sub inspirația Duhului Sfânt. Amin. Ceea ce au văzut toți ceilalți era urmarea inspirației. Amin. Ei au văzut mirul, părul și lacrimile, dar Isus a văzut credința ei. El nu a spus: „Te-a salvat sacrificiul sau cuvintele tale”, ci a spus: „Credința ta te-a mântuit.”

Vedeți cât este de simplu? Dar noi, ființele umane încercăm s-o complicăm. Este atât de simplu și de ușor, încât încurcăm simplitatea Cuvântului Evangheliei. Din cauza aceasta devenim handicapați.

Luca 18.35: „Pe când Se apropia Isus de Ierihon, un orb ședea lângă drum și

cerșea.

Când a auzit norodul trecând, a întrebat ce este.

I-au spus: „Trece Isus din Nazaret.”

Și el a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”

Cei ce mergeau înaintea îl certau să tacă, dar el țipa și mai tare: „Fiul lui David, ai milă de mine!”

Isus S-a oprit și a poruncit să-l aducă la El și, după ce s-a apropiat, l-a întrebat:

„Ce vrei să-ți fac?” „Doamne”, a răspuns el, „să-mi capăt vederea.”

Și Isus i-a zis: „Capătă-ți vederea. Credința ta te-a mântuit.”

Numaidecât, orbul și-a căpătat vederea și a mers după Isus, slăvind pe Dumnezeu. Tot norodul, când a văzut cele întâmplate, a dat laudă lui Dumnezeu.” (v.35-43).

Fiul lui David. El a recunoscut că aceasta este o profetie împlinită, dar fariseii nu ar spune „Amin” la aceasta, dar acolo era un orb care a prins revelația și a spus că Acesta era chiar împlinirea profetiei pentru ziua aceea, așa că a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” Ei au încercat să-l facă să tacă, dar Isus l-a auzit și a spus: „Aduceți-l la Mine!”, apoi l-a întrebat pe orb: „Ce vrei?” Și el a spus: „Să-mi capăt vederea.” „Capătă-ți vederea. Credința ta te-a mântuit.”

Vedeți, el a avut capacitatea să creadă că aceea era ziua pentru împlinirea profeției vestite. Alții erau îndoielnici, îl certau să tacă și îl batjocoreau și spuneau lucruri oribile despre Isus. Iată însă un om care a crezut în inima lui și a spus: „Acesta este Fiul lui David. Aceasta este profeția, Acesta este Mesia.”

Vedeți, Dumnezeu a putut să vadă credința acelei femei micuțe care știa în inima ei: „Dacă aș putea atinge doar poala hainei Sale, m-aș vindeca.” Amin. Vă dați seama, prieteni? Ea a crezut aceasta. Nu au fost cinci pași spre mântuire, nu a fost aceasta, nu era rugăciunea păcătosului pe calea romanilor, ci a fost o reacție spontană (Amin), inspirată de Duhul Sfânt. În interiorul ei era o sămânță care putea să recunoască și să spună: „Omul acesta poate să mă ajute. Ceva îmi spune că dacă aș putea atinge poala hainei Lui, mă voi face sănătoasă.” Aceasta este mântuirea adevărată, acesta este creștinismul adevărat. Acest lucru depășește formalismul, depășește „repetă după mine”, depășește „pasul acesta, pasul acesta și pasul acesta” (Amin), este ceva ce se petrece în interiorul individului. Poate că orbul nu știa că are acel fel de credință. Amin. Poate că femeia care a spălat picioarele lui Isus nu a știut că avea acel fel de credință, dar când a intrat în contact cu Cuvântul viu pentru ziua ei, Ceva din interiorul ei a spus: „Trebuie să ajung la El, trebuie să-l spăl picioarele.” Amin.

Când orbul Bartimeu stătea la poarta din Ierihon, și a auzit Cine trecea pe lângă el, Fântâna spontană de credință a țâșnit și a spus: „Fiul lui David? Aceasta este șansa mea. Acesta este Cuvântul pentru ceasul acesta, este profeția pentru timpul meu”, și a strigat: „Oh, Doamne, salvează-mă!”

Credeți că astăzi va fi diferit? Ceea ce avem nevoie noi, este ca Dumnezeu să Se miște în inima noastră. Dar pentru aceasta, trebuie să recunoaștem Cine este aici (Amin), că profeția se împlinește și Cuvântul este manifestat. Tu poți vedea Soarele, poți auzi Glasul Domnului și poți răspunde în orice fel te inspiră Dumnezeu să răspunzi, iar El îți va vedea credința și te va socoti neprihănit.

Noi ne gândim că ar trebui să fie diferit de ceea ce avea Avraam sau femeia aceea, Maria Magdalena, sau diferit de ceea ce a primit orbul Bartimeu. Ei bine,

Dumnezeu a lucrat diferit pentru fiecare dintre ei, dar se baza pe același lucru, se baza pe credința lor în Cuvântul viu al lui Dumnezeu.

Povestea ta poate fi diferită de povestea mea, de inspirația care m-a lovit. Eu am plâns, am dansat, am alergat (Amin), fratele Branham a coborât pe drum sărind în sus și lovind aerul. S-ar putea ca povestea ta să nu semene cu povestea mea, dar cumva recunosc că acesta este El (Amin) și poate să mă salveze și să mă vindece. Amin. Acesta este adevărul. El mi-a recunoscut credința și mi-a salvat sufletul.

Prieteni, n-o complicați și n-o îngreunați. Amin. Fă din ea povestea ta, realitatea care ți-a lovit inima. Realizează Cine vorbește în această zi, realizează Cine vorbește printre noi (Amin), ce înseamnă această profecie, ce înseamnă împlinirea acestui Cuvânt. Iubește-L (Amin), dăruiește-te Lui, strigă și fă orice trebuie să faci. Spune: „Doamne, Te recunosc, ești Tu (Amin) și Te iubesc.

Nu vă îngrijorați, pentru că El vă vede credința, chiar dacă nimeni altcineva nu o vede.

Să mergem puțin în Luca 19. Vom citi de la versetul 1:

„Isus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate.

Și un om bogat, numit Zacheu, mai-marele vameșilor,

căuta să vadă care este Isus, dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură.

A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă, pentru că pe drumul acela avea să treacă.

Isus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii și i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”

Zacheu s-a dat jos în grabă și L-a primit cu bucurie.

Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!” (v.1-7).

Vreau să mă opresc aici și să spun că dacă citim Evangheliile, în nicio Scriptură nu găsim scris că Isus S-a plâns vreodată de păcătoși. Nu găsim scris că Isus a militat împotriva avortului, nici nu a spus că trebuie să închidem toate localurile cu bere. Vreau să înțelegem că Isus nu a încercat să oprească prostituția, jocurile de noroc, și nici nu a încercat să formeze guverne. Vedeți eroarea confesionalismului și a gândirii creștine? Plângerea lui Isus, frustrarea Sa, a fost necredința sistemelor religioase. El nu a vorbit despre prostituată, cât de oribilă era, nici nu a spus cât de îngrozitor era bețivul, ci S-a adresat religiei care îi ținea pe oameni departe de Adevăr. Aceasta era groaznic pentru El. Isus privea sistemul și Se plânga de farisei. El nu i-a spus prostituatei că era de la tatăl ei, diavolul, ci le-a spus aceasta liderilor religioși, deoarece prostituata era una dintre oile pe care le căuta, iar când a intrat în contact cu ea, prostituata L-a crezut (Amin). El știa că ea era un copil al lui Dumnezeu, dar fariseul era un copil al diavolului, pentru că respingea Cuvântul făcut trup.

După două mii de ani, noi trebuie să fim atenți ca denumirea să nu ne murdărească înțelegerea Bibliei.

Iată că toți erau îngrijorați și supărați pentru că Isus Se ducea în casa unui păcătos, dar El făcea numai ceea ce îi arăta Tatăl, și știa că Zacheu era o oaie pierdută, era păcătos doar pentru o vreme. El era un credincios adevărat, dar încă nu știa că este un copil al lui Dumnezeu pentru că nu a avut ocazia să exprime aceasta.

Priviți ce spune versetul 7: „Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”

Dar Zacheu a stat înaintea Domnului și l-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”

Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.

Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (v.7-10).

Ați putea zice că El a spus aceasta pe baza mărturiei lui Zacheu, dar Isus a spus că mântuirea intră în casa lui și că El a venit să caute ce era pierdut, înainte ca Zacheu să facă vreunul din lucrurile pe care le-a promis. Zacheu a făcut același lucru pe care l-a făcut femeia pe care a întâlnit-o la fântână, același lucru pe care l-a făcut femeia care l-a spălat picioarele, și același lucru pe care l-a făcut orbul Bartimeu când a intrat în contact cu El. Cuvântul viu l-a schimbat, așa că s-a ridicat și a spus: „Nu vreau să mai fiu așa. Vreau să fac totul bine!” Nu mărturia că va face totul corect, nici îndreptarea lucrurilor, a adus mântuirea în casa lui, ci capacitatea sa de a-L recunoaște pe Domnul Isus Hristos și de a se schimba. Amin. Este capacitatea să vă schimbați inima și să doriți să fiți diferiți.

Chiar dacă Zacheu l-a uitat pe unul dintre oamenii pe care i-a înșelat, Isus a declarat deja că mântuirea a intrat în casa lui. Nu pentru că a returnat corect fiecare bănuț și nu a uitat nimic, nici pentru că avea scrisori bune, a făcut totul bine și a dovedit că ceea ce spunea era adevărat, așa că Dumnezeu S-a întors după el și a spus: „Bine, m-am întors și am verificat. Am uitat că ai plecat cu zece cenți.” Noi gândim așa.

Uneori am vorbit cu frați și cu surori și mi se rupe inima când mă gândesc că sunt

oameni suciți de diavolul, care au fost salvați, și-au predat inima Domnului, au avut o experiență cu Domnul, iar zece ani mai târziu spun: „Nu-mi amintesc dacă m-am întors și m-am pocăit pentru tot ce am greșit.” Ei cred că Dumnezeu îți cere să-ți amintești că atunci când aveai zece ani, ai luat jucăria fratelui tău și nu i-ai dat-o niciodată înapoi. Tu trebuie să te pocăiești (Amin) pentru necredința ta în El, te pocăiești pentru că nu L-ai recunoscut ca Domn, iar când Îl recunoști și I te dăruiești, nu te întoarce înapoi să spui: „Ți-am luat aceasta și cealaltă”. Nu-ți aminti zilele trecute.

Am avut oameni care și-au pus la îndoială nașterea din nou și se întrebau dacă să se bazeze sau nu pe ceva ce și-au amintit că nu au făcut corect, dar au crezut că au făcut corect, și dacă trebuie să se întoarcă și să spună ceva. Doar crede-L! Dacă se mișcă în inima ta, crede-L pentru că ceva ce este corect, merge bine, dar nu vă bazați mântuirea pe aceasta. Dacă Dumnezeu îți aduce o convingere în inimă, dacă îți aduce o amintire, ceva și trebuie să te duci să o pui în ordine, pune-o în ordine, dar nu pune sub semnul întrebării mântuirea și umblarea ta cu Domnul, nu spune că nici măcar nu ai pornit de la temelie. Nu spune: „Am crezut că sunt pe treapta a treia, am crezut că am înălțat casa, dar nu sunt nici măcar pe linia de start pe care am primit-o; trebuie să mă întorc și să fac lucrul acesta corect, apoi trebuie să mă întorc la început.”

Doar crede-L! Dă-i toată inima și crede-L. Crede Cine este El în această zi, crede-L pe Domnul, iar dacă Se mișcă asupra ta ca să faci ceva corect, fă-o bine și lasă-L pe Fiul să se ocupe de tatăl tău. Nu te îndoii dacă ești salvat sau nu, dacă ești născut din nou. Amin. „Nu știu dacă atunci când m-am pocăit, am făcut-o pe deplin. S-ar putea să trebuiască să mă botez din nou, pentru că îmi amintesc că nu am făcut-o pe deplin.” Nu Isus îi face pe oameni așa, ci Diavolul îi sucește.

Când le-a văzut credința, Isus le-a spus că sunt mântuiți: „Credința ta te-a salvat, ești mântuit prin credință.” *„Voi sunteți mântuiți prin har, prin credință, și aceasta este darul lui Dumnezeu.”* Amin. După ce îți dai seama că ești un copil al lui Dumnezeu, născut din nou (Amin) prin Duhul lui Dumnezeu, iar Tatăl tău îți spune: Este ceva în urmă, și vreau să mergi s-o pui în ordine”, spune: „Da, Tată, voi merge s-o pun în ordine pentru că sunt fiul Tău, m-am născut din nou (Amin) și

cred tot ce mi-ai spus.”

Mult timp, Diavolul a jucat prea multe jocuri, de aceea trebuie să revenim la acest fel de credință, la credința pe care a demonstrat-o Domnul. Să știți că voi nu-L vedeți pe Isus nemulțumit din cauza prostituatei și a bețivului. În Scripturi, oriunde Îl vedeți vorbind mulțimii, El le-a spus ce era în neregulă cu ei și de ce nu primeau Viața. El a făcut ceea ce Îi spunea Tatăl Său să facă, și manifestarea orei atrăgea Sămânța orei, pentru că treaba Lui era să adune oile pierdute, nu să vină cu un program care să transforme viețile rele în vieți bune și să reformeze atitudinile, abordările și comportamentul oamenilor. El era acolo ca să caute oile pierdute și singura modalitate de a găsi oile pierdute, era prin manifestarea Cuvântului pentru ceasul acela. Hristosul cel viu atrage oile și ele vor fi mântuite prin credință. Dar ce Îl nemulțumește pe Domnul, dacă nu o face bețivul, prostituata și vameșul? Ce Îl nemulțumește pe El? Ascultați! Poate părea ciudat, nu-i așa, dar El este nemulțumit de ucenicii Săi?

Există o mulțime de Scripturi, de unde îmi pot scoate exemplele, dar pentru că toți cunoașteți Biblia, vreau să spun că într-o zi, *„Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze.”*

Atunci, Petru L-a luat deoparte și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”

Dar Isus S-a întors și a zis lui Petru: „Înapoia Mea, Satană!” (Matei 16.21-23).

Vedeți, El nu a numit-o pe prostituată, Satan; nu l-a numit pe bețiv, Satan; nu l-a numit pe collectorul de taxe, Satan, ci vorbea cu Petru, pentru că Petru se baza pe gândirea sa umană, care era contrară programului lui Dumnezeu. El nu era în ritmul Cuvântului. Cuvântul vorbea, dar el își folosea încă intelectul, își folosea raționamentul și afecțiunea umană, și nu era în ritmul Cuvântului.

Odată, când o cetate a refuzat să-L primească, doi dintre ucenicii Săi, I-au spus: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?”

Dar Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!” De ce? Pentru că nu au primit programul Lui.

„Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” (Luca 9.54-56).

Vedeți, Isus nu era nemulțumit de ce se întâmpla acolo, ci era nemulțumit de faptul că copiii lui Dumnezeu ajung la Cuvântul lui Dumnezeu, manifestând Viața lui Dumnezeu, și totuși nu știu de ce duh sunt însuflețiți.

Apoi, El S-a dus și S-a urcat cu ucenicii într-o corabie, ca să treacă pe partea cealaltă. Și iată că a venit o furtună. Vântul bătea tare și valurile loveau corabia cu putere, așa că ucenicii nu mai aveau nicio speranță de scăpare. S-au dus, L-au trezit pe Isus, care dormea în corabie, și I-au zis:

„Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

„Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: „Taci! Să fie liniște!” Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare.” (Marcu 4.38-40).

În altă zi, El a venit la ucenici mergând pe ape, iar Petru I-a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape!”

„Vino!”, i-a zis Isus. Petru a coborât din corabie și a început să umble pe ape ca să meargă la Isus.

Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut și, fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!”

Îndată, Isus a întins mâna, l-a luat și l-a dus pe corabie, pentru că era un fiu și nu putea să-l lase să se înece, iar când l-a dus înapoi, i-a zis: *„Puțin credinciosule, de ce te-ai îndoit?”* (Matei 14.28-31). Isus nu a fost nemulțumit de lumea religioasă, ci de cei care trebuiau să creadă și se îndoiau. El nu a fost nemulțumit de faptul că nu era primit de biserică, ci era nemulțumit de proprii Săi ucenici, de cei cărora le-a dat Cuvântul, le-a arătat și le-a demonstrat Semnul lui Mesia, le-a dat pâine și a oprit furtuna, iar când au ajuns la următoarea etapă, au plâns, s-au descurajat și au spus: *„Nu-Ți pasă de noi? Scapă-ne că pierim!”* *„De ce aveți atât de puțină credință?”*

El a fost nemulțumit când a venit omul acela cu copilul epileptic și l-a zis: *„Doamne, roagă-Te pentru copilul meu. I-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată, dar nu au putut.”*

„O, neam necredincios și pornit la rău”, a răspuns Isus, „până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” (Luca 9.37-43). Isus nu a fost nemulțumit de această generație rea și perversă, ci de cei care trebuiau să creadă și s-au îndoit.

Închei spunând că eu nu vreau să fiu genul acela de ucenic de care El este nemulțumit, ci vreau să cred (Amin) și să stau în picioare pe Temelia Lui. Vreau să cred că El va face ceea ce a spus (Amin), vreau să cred că El m-a chemat, sunt al Lui și va avea grijă de mine. Cred că dacă spune că nu va pierde nici o oaie, nu o va pierde (Amin). Cred că dacă apare boala, nu mă va lăsa până când nu va împlini scopul pe care Îl are cu mine pe acest pământ. Amin. Dacă vine criza financiară, probleme în familie, probleme în biserică, probleme în guvern, sau orice alt fel de probleme, eu nu voi începe să spun: *„Oh, unde ești, Doamne, nu-Ți pasă că ne*

Înecăm? Nu-Ți pasă că murim?” Eu vreau să am felul acela de credință care spune: „Doamne, mă uit să văd unde Te duci și ce faci, pentru că știu că avem promisiuni care nu vor da greș. Te cred (Amin), cred că sunt cine ai spus că sunt. Cred aceasta și nu voi schimba această mărturie din cauză că am probleme, am un timp greu și lucrurile merg rău. Dacă Tu ai spus că sunt fiul Tău, sunt fiul Tău, dacă mă numești oaie, sunt oaie, iar aceasta Te face Păstorul meu, și nu vreau un alt păstor.”

Vedeți, nu prostituata de pe marginea drumului L-a supărat pe Isus, ci proprii Săi ucenici care au văzut manifestarea supranaturală a Cuvântului și totuși au cârtit și s-au plâns.

Știți, am spus că ne întoarcem la credința fundamentală, la temelia staturii unui om desăvârșit, și am văzut că acest fel de credință trebuie luat în fiecare zi pentru a depăși obstacolele zilei. Eu nu pot renunța la filiațiunea mea pentru că totul merge rău și nu pot să mă îndoiesc de puterea de lucrare a Domnului, numai pentru că întârzie o clipă să lucreze. Nu pot să mă îndoiesc și să ascult aceasta. Noi toți suntem ființe umane, toți suntem slabi și luptăm cu același dușman, dar nu pot merge pe calea lui Dumnezeu pentru că nu mi-a răspuns la rugăciune. Trebuie să fie ceva în neregulă în viața mea. Am făcut ceva și nu știu ce anume, dar acum este supărat pe mine. Poate nu spui cuvântul „supărat pe mine”, dar aceasta este atitudinea noastră.

Știți, eu vreau să fiu genul de fiu care spune: „Am un Tată ceresc, iar dacă există ceva care împiedică Cuvântul să lucreze în viața mea, El îmi va arăta ce este.” Nu trebuie să ghicesc sau să mă tem, nu trebuie să mă întorc și să-mi pieptăn memoria, apoi să spun: „Oh, a fost agrafa de hârtie, agrafa de la serviciu.” Acesta este doar un raționament uman, doar încercăm să ne dăm seama de lucrurile care nu funcționează, dar habar nu avem că lucrurile ar putea să funcționeze perfect. Când au intrat în furtună, lucrurile mergeau perfect. Știți, noi nu vrem să începem cu credință și să ne întoarcem și să începem să argumentăm; nu vrem să începem cu credința în Dumnezeu în toate, apoi să ne întoarcem să ne întrebăm ce nu este bine, ce este greșit sau unde am greșit. Spuneți doar: „Dumnezeule, dacă am făcut ceva greșit, arată-mi căci sunt fiul Tău. Cred că îmi vei arăta, iar când o faci, dă-mi

putere să fac lucrurile corect. Până atunci, voi crede Cuvântul Tău, voi crede că mă vindeci, mă eliberezi și o să mă treci prin aceasta. Cred că mă vei trece prin Valea umbrei morții, pentru că ești Păstorul meu și nu m-ai părăsit pentru că Cuvântul spune că nu o vei face. Nu contează ce simt, Cuvântul spune că nu mă vei părăsi; nu contează cum mă simt, Cuvântul spune că ești bunul meu Păstor; Cuvântul spune că sunt în mâna Ta și că nimeni nu mă va smulge de acolo. Nici eu nu sunt în stare să mă smulg din mâna Ta. Voi rămâne cu Cuvântul.”

Vreau să ajung într-un loc unde voi avea credința simplă pe care a avut-o femeia care i-a spălat picioarele. Mă îndoiesc că ea avea totul gândit mai dinainte. Nu a adus nici măcar un prosop. Orbul Bartimeu nu a avut timp să se gândească la toate, ci a acționat prin inspirație și credință. Femeia de la fântână nu a avut timp să planifice. „Ce se va întâmpla dacă întâlnesc pe cineva care-mi răspunde astăzi la întrebări?” Dar vedeți, există Ceva care poate răspunde prin credință fiecărei situații, și vreau să trăiesc prin credința în cine sunt, Cine este El, Cine este acest Cuvânt, în ce zi și ceas trăim și care este poziția mea în Hristos. Eu sunt așezat în Hristos în locurile cerești, deci, cum nu va avea grijă de mine? El este în mine și eu sunt în El, cum nu o să-mi dea când mi-e foame? Dacă-mi vindecă acest trup, cum nu se va îngriji de fiecare nevoie a mea? El este în mine și eu sunt în El, acum sunt așezat în locurile cerești, sunt parte a Miresei Sale, deci cum nu va avea grijă de mine? Dacă trebuie să fiu corectat, mă va corecta (Amin), dar nu trebuie să-mi închipui care lucruri sunt greșite.

Am încredere în El, merg înainte și continui să cred că Se va îngriji de mine, va muta fiecare munte și va potoli fiecare furtună, pentru că El este Tatăl meu ceresc, este Soțul meu, este Cuvântul manifestat astăzi și Îl cred. Eu vreau să am credința simplă a lui Zacheu, credința simplă a femeii care i-a spălat picioarele, credința simplă a femeii de la fântână, credința simplă a orbului Bartimeu; vreau să am felul acela de credință și vreau s-o am în fiecare zi. Vreau să construiesc un fundament și să cresc spre Capul Hristos, vreau să cresc în statura de om mare în Hristos. Dar ascultați, oricât ai crește în statura de om desăvârșit, ești încă pe temelia credinței. Indiferent cât mergi de departe, întotdeauna ești pe temelia credinței. Totul se bazează pe credință și nu vine din voi înșivă, ci este darul lui Dumnezeu. Dacă ai capacitatea să crezi acest Cuvânt, nu din capul tău, ci din inimă, ar trebui să poți avea încredere în Dumnezeu.

Să mergem puțin la Ioan 10. Vreau să mai citim două Scripturi, apoi vom încheia.
Ioan 10.27:

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.” Ascultă, dacă aceasta nu-ți face inima să crească chiar acum, nu știu ce altceva o va face. Eu am fost oaia Lui încă înainte de a mă naște și El m-a găsit. Nu eu L-am găsit pe El, ci El a venit să mă caute, spunând: „Chad, Chad, unde ești? Chad, Chad, unde ești?” El mă cunoaște și eu Îl urmez. Este deja hotărât în Planul Său să-L urmez, aceasta este natura oilor și a păstorilor.

„Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.”

Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

Eu și Tatăl Meu suntem una.” (v.28-3).

Dacă ești oaia Lui, El te cunoaște, iar tu Îl urmezi. Niciun om nu poate să te smulgă din mâna Tatălui Său. Tatăl Său este mai mare decât toți, iar El și Tatăl sunt una.

Să citim și din Luca 15.4:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește?”

El o caută până când o găsește, pentru că ea este deja oaia Lui. Hristos nu caută după oi noi, ci Își caută doar oile Lui. El le va lăsa pe cele nouăzeci și nouă, va

merge după cea pierdută și o va căuta până când o va găsi. Nu va pierde nicio oaie. Noi avem un Tată ceresc și suntem oile pășunii Lui, fiindcă ne-a dat Ceva să credem. Cu încredere în aceasta, spune-i diavolului să plece. El ne spune să ne împotrivism diavolului și el va fugi de la noi. Când vine cu toate îndoielile și întrebările, și începe să vă pună la îndoială temelia, dacă ați făcut bine, sau de ce nu funcționează lucrurile pentru tine, doar întoarce-te și spune simplu: „Eu știu că Acesta este El și știu că-l aparțin!” Nu-L întrista după ce te-a eliberat de atâtea ori, te-a ocrotit și te-a hrănit. De câte ori am venit serviciu după serviciu, având nevoie de ceva de la Dumnezeu, și Dumnezeu ne-a dat tot ce am avut nevoie? De câte ori, ne-a răspuns la rugăciune? Nu am avut nicio soluție la problemă, ci doar am așteptat și am așteptat, și dintr-o dată a venit soluția, fără niciun efort sau planificare, cum nici nu ne-am putut imagina. Dar Dumnezeu a rezolvat problema care era pusă înaintea Lui, fără eforturile noastre. De câte ori a făcut aceasta, iar data viitoare când te urci în barcă și bat vânturile, nu suntem ca ucenicii și-L facem să spună: „Câtă vreme mai trebuie să vă suport, puțin credincioșilor?”

Haideți să creștem, să fim creștini maturi și să spunem: „Doamne, Tu o vei face din nou, așa cum ai mai făcut-o. Amin. Între mine și Tine nu s-a schimbat nimic. Încă Te cred pentru Cine ești, cred că sunt oaia Te (Amin) și știu că dacă ai făcut-o, o vei face din nou.” Nu vreau să fiu ca ucenicii, care L-au întristat. Nu vreau să primesc raționamentele, temerile și anxietatea (Amin), ci iau în inima mea Adevărul că El este Dumnezeul meu și Păstorul meu, și chiar dacă merg prin valea umbrei morții, El este cu mine și nu mă va părăsi.

Trebuie să creștem și să începem să acționăm ca niște oameni maturi. Trebuie să ne purtăm ca o Mireasă matură a lui Isus Hristos și să încetăm să mai fim copii. Trebuie să venim într-un loc în care întreaga noastră lume se destramă, când totul pare că merge prost, iar atunci să putem spune: „Totul este bine, totul este bine.”

Vă amintiți de femeia care a pregătit un loc micuț pentru Elisei, iar el i-a dat un copil, dar copilul a murit. Ea nu i-a spus lui Elisei că copilul ei este mort. Când s-a dus la profet, a spus că este bine, că totul este bine. Ascultați, Elisei era manifestarea Cuvântului pentru ziua aceea, iar când femeia a ajuns la Cuvântul viu pentru ziua ei, știa că totul va fi bine, iar eu vreau să am acel fel de credință.

Indiferent ce se întâmplă, indiferent de greșeli, vreau să spun în inima mea că totul este bine. Ei bine, mintea mea ridică un milion de motive ca să protesteze, dar vreau să închid mintea și spun: „Totul este bine”. (Amin). Aceasta poate fi o vale a umbrei morții, dar ea dovedește numai că El este cu mine. Scriptura este încă adevărată, poziția mea este încă adevărată (Amin), filiațiunea mea este încă adevărată (Amin), dragostea Lui pentru mine este reală. Nu s-a schimbat nimic, ci totul este la fel, așa că nu voi lăsa ca aceste împrejurări să-mi răpească credința; nu voi lăsa circumstanțele să-mi răpească siguranța în Cuvânt.

Acesta este un Mesaj simplu, este la fel de simplu ca orice mesaj pe care-l poți primi, dar dacă putem să-L prindem și să-L trăim, ne va schimba fiecare zi, așa că nu vom mai alerga în jur (Amin), nu mai simțim că ne pierdem mințile în fiecare situație dificilă, nu mai spunem lucruri oribile când lucrurile merg rău. De atâtea ori am fost nevoit să mă pocăiesc pentru cuvintele care-mi ies pe gură, mă refer la cuvinte de genul: „Ție nu-Ți pasă.” Vedeți, probabil nu sunt singurul care a strigat la miezul nopții, până dimineața: „Doamne, nu vezi? Nu-Ți pasă? Nu știi?” Dar nu mai vreau să fiu așa. Vreau să spun: „Dumnezeule, știu că vezi, știu că-Ți pasă și că veghezi asupra mea. Dă-mi putere să trec prin încercarea aceasta, pentru că știu că atunci când sunt încercat, ies mai curat decât aurul. Știu că acest lucru este pentru binele meu, în beneficiul meu.” Știu că acest lucru este pentru voi. Slavă Domnului pentru că mi-a făcut aceste promisiuni și sunt încă adevărate

Este un Mesaj simplu, și totuși nu este simplu, ci profund. Dacă am putea trăi în fiecare zi așa, vom vedea lucrările Lui mari, vom vedea cum se mișcă munții, vom vedea că dacă lucrurile nu se mai schimbă, nu ne mai plângem, ci vom avea încredere, liniște și siguranța care ne spune că Dumnezeu este încă pe tron. Eu sunt încă oaia Lui și El este încă Păstorul meu, și chiar dacă pare că este rău, totul este bine. Totul este bine.

Să ne plecăm capetele să ne rugăm.

Domnul meu ceresc, eu nu înțeleg întotdeauna de ce în anumite momente ne-ai predicat anumite lucruri, dar știu că Tu ești Domnul, și că împlinești chiar acum o

nevoie, oriunde este ea. Doamne, Te rog să vii și să torni divinul Untdelemn supranatural care aduce vindecare, încredere și siguranță, pentru cei ce au nevoie de ea. Tată, iartă-ne pentru micuța noastră credință; iartă-ne, Doamne, pentru că ne întoarcem constant înapoi la văicăreli, îndoieli și întrebări. Dumnezeule, ajută-ne să devenim maturi, pentru că credința stăpânește toată necredința. Îndepărtează orice îndoială și nesiguranță, și lasă-ne să trăim, Stăpâne, pe piatra de bază a temeliei, a credinței, credincioși în Tine, Doamne, având încredere în Tine și recunoscându-Te. Oh, Stăpâne Doamne, Te iubim și Îți mulțumim pentru ziua în care ne-ai chemat. Poate fi dificil din toate părțile, dar este o zi bună. Profeții și înțelepții au tânjit să vadă această zi, dar noi o vedem, Doamne. Poate fi tulburător pentru trup și dificil pe tărâm emoțional, dar tot ar fi dorit să fie aici dacă ar fi putut, dar Tu ne-ai permis nouă să fim aici. Ajută-ne să nu pierdem această oportunitate, Doamne, pentru că avem o singură oportunitate în această viață. Să nu o risipim, să n-o risipim cu slăbiciuni și slăbiciuni, ci ajută-ne să avem în sufletele noastre încredere, statornicie și siguranță în Cuvântul Tău. Ajută-ne, Doamne, să Te urmăm în grabă și să Te urmărim cum lucrezi. Ajută-ne să ne îndepărtăm de noi înșine și să ne punem toată încrederea în Tine, Doamne. Dacă Ți-am putea transfera toată responsabilitatea și presiunea și s-o punem pe umeri Tăi, acolo unde îi este locul, ca Tu să Te îngrijești de noi, Doamne. Dacă am putea avea pace în mijlocul furtunii, știind că Tu ai totul sub control și stăpânești totul, ar fi o mărturie pentru toți cei din jurul nostru. Ajută-ne, Tată, iartă-ne și mărește-ne credința. Oh, Doamne, îndepărtează orice îndoială, iartă-ne pentru necredința noastră și ajută necredinței noastre. Ajută-ne să îndepărtăm din mintea noastră raționamentul, îndoielile și întrebările. Doamne, lasă-Ți Lumina să pătrundă prin toate acestea, iar Cuvântul Tău poate aduce o manifestare mai mare a ceea ce este deja înăuntru. Ne plecăm în fața Ta, Stăpâne, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Vreau să mai fac o observație pe care aș vrea s-o luați. Uneori, noi greșim fiindcă începem să ridicăm întrebări bazate pe circumstanțe, pe capacitatea noastră de a depăși situația, oricare ar fi aceea, și începem să ne îndoim că vom trece peste ea, ne întrebăm dacă o vom depăși sau vom fi depășiți de ea. Când începem să avem toate aceste frământări, este un indiciu clar că privim totul firește și că de fapt, ne punem încrederea în capacitatea noastră de a depăși situația.

Când începi să vezi așa și spui: „Nu știu cum voi trece, nu știu cum voi face, pentru

că nu văd nici o cale. Pur și simplu, nu știu ce voi face, pentru că nu pot depăși lucrul acesta.” Când începi să vorbești așa, dovedești că ți-ai pus încrederea în tine, și că este momentul să spui: „Doamne, iartă-mă, pentru că totul este în Tine. M-ai cumpărat și nu sunt al meu, ci Îți aparțin. M-ai cumpărat cu propriul Tău Sânge, sunt copilul Tău, sunt Mireasa Ta, sunt Soția Ta. Tu m-ai ales, m-ai strigat și mi-ai spus să vin la Tine, iar eu am făcut ceea ce mi-ai spus. Acum realizez că nu pot depăși acest lucru, nu pot să-l remediez (Amin), dar Tu poți. Nu știu cum vei face ca totul să funcționeze din nou, dar cred că o vei face.”

Uneori, noi arătăm unde suntem, prin lucrurile de care ne îngrijorăm și prin atitudinile pe care le avem. Noi trebuie să ne cercetăm dacă spunem: „Depinde de mine să trec prin aceasta”, sau am încredere în El. Noi trebuie să ne întoarcem la încrederea în El, apoi liniștește-te micuță Mireasă: „Este în ordine, totul este sub control.” Amin.

În Isus de sus, am încredere

La adăpostul Lui, /:trăiesc prin credință:/

Oh, /:trăiesc prin credință:/,

În Isus de sus, am încredere în încercări

Oh, am încredere în încercări, /:trăiesc prin credință:/.

Dacă este umbră, soare sau ploaie,

Domnul pe care Îl știu, guvernează peste tot și toate.

Grija mea este zadarnică, trăiesc prin credință.

/:Trăiesc prin credință:/

În Isus de sus, am încredere în focuri de armă

/:Fiind în marea lui dragoste:/, trăiesc prin credință

Trăiesc prin credință și nu mă simt singur.

Oh, deși vânturile suflă și norii de furtună apar,

Ascunzând strălucirea Vieții.

Eu nu sunt niciodată alarmat de cerul acoperit,

Stăpânul privește de sus.

/:Trăiesc prin credință:/ în Isus

/:Oh, am încredere, sunt convins:/, și mă ascund în El

/:Trăiesc prin credință:/ și nu mă simt singur.

Oh, știu că El în siguranță mă va purta prin orice rău.

Atunci de ce ar trebui să-mi pese de furtună?

Poate sufla dacă Isus merge alături de mine.

/:Trăiesc prin credință:/.

Oh, da, Domnul nostru se va întoarce pe acest pământ,

O, zi dulce, atunci toate necazurile noastre vor fi duse.

Slăvitul Stăpân atât de blând ne va duce departe,

Dincolo, pe binecuvântatul plai ceresc.

/:Trăiesc prin credință:/ în Isus de sus.

Oh, am încredere în Dumnezeu, El este totul.

Trăiesc prin credință și nu mă simt singur.

Oh, trăiesc prin credință în Isus, am încredere în El.

Trăiesc prin credință, nădejdea mea se bazează pe El.

-Amin-